

νίπελ

τ.23~πρώτο δεκαπενθήμερο απρίλη '01

έντυπο δρόμου του συνδικάτου σαλαδόρων

"Γειά σου Σιάτιστα με τα ωραία σου τα κορίτσια..."

Αλληλεγγύη στους αναρχικούς Θ. Γκινάλα, Θ. Φουρλή, που κρατούνται στις φυλακές Διαβατών από την Τρίτη 13/3/01.

Τα γεγονότα είναι λίγο ως πολύ γνωστά. Μετά από μια αποτυχημένη απόπειρα ανάφλεξης ενός αυτοσχέδιου εμπρηστικού μηχανισμού στα γραφεία του τηλεοπτικού σταθμού Star, η αστυνομία συλλαμβάνει τους δύο γνωστούς για τη δράση τους αναρχικούς. Το κατηγορητήριο που συντάσσεται μετά από την αστυνομική εισαγγελική εισβολή στα σπίτια τους περιλαμβάνει τρία βαριά κακουρήματα που αφορούν την κατοχή και χρήση εκρηκτικών (γκαζάκια και βενζίνη!!).

Το μόνο στοιχείο της δικογραφίας που τους συνδέει με τη συγκεκριμένη απόπειρα είναι η μαρτυρία δύο αστυνομικών του τμήματος ασφαλείας του καθεστώτος οι οποίοι καταθέτουν ότι τους είδαν δέκα λεπτά πριν την τοποθέτηση του μηχανισμού να εισέρχονται στο συγκεκριμένο κτίριο. Στοιχείο που κρίνεται ικανό να τους προφυλακίσει παρότι την ίδια στιγμή μια πλειάδα μαρτύρων διαβεβαιώνει την παρουσία τους σε άλλο και μάλιστα πολυσύχναστο, μέρος της πόλης.

Η μεθόδευση λίγο ως πολύ γνωστή και από προηγούμενες υποθέσεις. Θέλοντας η αστυνομία να χτυπήσει κάποιες μορφές δράσης που κινούνται έξω από τα πλαίσια της νομιμότητας και αδυνατώντας να συλλάβει τον οποιονδήποτε, προβαίνει σε ένα χτύπημα αντιποίνων σε ένα πολιτικό - κοινωνικό χώρο από τον οποίο θεωρεί ότι μπορεί να προέρχονται τέτοιας μορφής χτυπήματα. Οι στόχοι της αστυνομίας - "δικαιοσύνης" εντελώς συγκεκριμένοι. Γίνεται μια προσπάθεια να αποκηρυχθούν πολιτικά, μέσα από την πίεση που ασκείται στους προφυλακισμένους, τέτοιες μορφές δράσης, καθώς και να φρονιματιστούν άλλοι πιθανοί δράστες λόγω της έντασης των συλλογικών αντιποίνων. Οι πολιτικές ωστόσο συνέπειες αυτής της αστυνομικής επιχείρησης στο ριζοσπαστικό αντιεξουσιαστικό χώρο είναι πολύ ευρύτερες, μιας και η καταστολή πολύ συχνότερα πριμοδοτεί αντανάκλαστικά κάποιους τρόπους ριζοσπαστικού "είναι" παρά δίνει αφορμή για στοχαστικές επεξεργασίες. Τρόποι που αυτοεγκλωβίζουν εξεγερμένους ριζοσπάστες σε ακίνδυνες, για τις ιεραρχικές - εκμεταλλευτικές κοινωνικές σχέσεις, πρακτικές.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ
ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ.
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ
ΠΑΝΤΟΥ.

"...ο ισχυρισμός ότι οι σκοποί της εξουσίας της αστυνομίας ταυτίζονται πάντοτε ή και απλά συνδέονται με εκείνους του υπάρχοντος δικαίου, είναι βαθιά λαθεμένος. Απεναντίας το "δίκαιο" της αστυνομίας χαράσσει ακριβώς το σημείο στο οποίο το κράτος, θέλετε λόγω αδυναμίας, θέλετε λόγω των εγγενών σχέσεων κάθε νομικής διάταξης, δεν είναι πια σε θέση να εγγυηθεί μέσω των νομικών διατάξεων, τους εμπειρικούς σκοπούς που επιχειρεί να πετύχει με κάθε κόστος". Βάλτερ Μπένγιαμιν

Εθνική αυτοδιάθεση - κρατική πραγμάτωση - κοινοβουλευτική δημοκρατία - καπιταλισμός.
Το φάντασμα του 1789, αυτός ο εφιάλης για τους εκμεταλλεόμενους, ξαναχτυπά.

Τα νέα φαντασιακά που ο 18ος αιώνας έφερε στο προσκήνιο είναι από τότε διαρκώς παρόντα. Η δημιουργία ενός "εμείς", μιας διαταξικής ενοποιητικής ταυτότητας, στην οποία η δημιουργία της φιγούρας του πολίτη - ιδιώτη με αίτηματα για ατομικά δικαιώματα, ατομική ιδιοκτησία, και για συμμετοχή στην εξουσία μέσα από τον κοινοβουλευτισμό, δημιούργησαν με τη σειρά τους την απαίτηση της κρατικής πραγμάτωσης, της δημιουργίας δηλαδή ενός χώρου πραγμάτωσης

αυτών των νέων ταυτοτήτων. Μέσα σε αυτές τις κρατικές οντότητες η ομογενοποίηση του πληθυσμού και των κοινωνικών σχέσεων μπαίνει ως αδιαπραγμάτευτη προϋπόθεση για την ίδια την ύπαρξη αυτών των μορφωμάτων. Άμεσο αποτέλεσμα αυτής της προσπάθειας ομογενοποίησης το τσάκισμα κάθε τοπικής εξουσίας από την κεντρική εξουσία και η δημιουργία των μειονοτήτων, των στοιχείων δηλαδή εκείνων που δεν μπορούσε να χωρέσει ο κυρίαρχος τύπος ανθρώπου και κοινωνικών πολιτισμικών σχέσεων που προβαλλόταν από τις νέες δομές. Η προσπάθεια εξαφάνισής τους, άλλοτε με την ωμή βία, άλλοτε με τις ανταλλαγές πληθυσμών, άλλοτε μέσα από την ανάπτυξη των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων, ήταν, ανάλογα τα έθνη, λιγότερο ή περισσότερο επιτυχημένη. Τα υπόλοιπα αυτής της διαδικασίας, οι μειονότητες, συχνά-πυκνά επανεμφανίζονται στο προσκήνιο όπως τώρα, με το σέρβικο εθνικισμό όσο και αντίστοιχα με τον αλβανικό και τον μακεδόνικο. Όπου η εθνική - κρατική πραγμάτωση δεν είχε ολοκληρωθεί, επανεμφανίζεται ο εθνικισμός σα στοιχειωμένο φάντασμα για να διεκδικήσει αυτά που οι κυρίαρχες εθνότητες είχαν πραγματώσει.

Διαδικασία βέβαια που δεν είναι μόνο αντανάκλαστική. Προϋπόθεση για να κυριαρχήσει είναι η ήττα κάθε αυτόνομου αγώνα - κάθε αυτόνομης συνειδησης των εκμεταλλεομένων, έτσι ώστε η προσπάθεια των αφεντικών για εθνική διαίρεση των εκμεταλλεομένων να μη συναντά εμπόδια.

Η έκρηξη του αλβανικού εθνικισμού, η αντιπαράθεσή του με τον μακεδονικό, μακράν του να αποτελεί δημιουργία συνομοσίας του τάδε η δείνα καπιταλιστικού κέντρου, δεν αποτελεί παρά αποτέλεσμα αυτής της ίδιας της εθνικής ιδεολογίας την οποία βέβαια κάθε καπιταλιστικό κέντρο προσπαθεί να χειριστεί σύμφωνα με τα συμφέροντά του.

Τα γειτονικά κράτη, προΐοντα τα ίδια αυτής της διαδικασίας εθνικής ολοκλήρωσης, αρνούμενα το ίδιο "δικαίωμα" για τους νέους εθνικισμούς που αναδύονται, δεν αποδεικνύουν παρά το ότι η ηθική των αφεντικών, όταν τα συμφέροντά τους το επιβάλλουν, δεν είναι παρά μια πρόφαση.

Η Ελλάδα, χώρα στην οποία η κοινωνική συναίνεση στα σχέδια της εξουσίας έχει δημιουργήσει μια ισχυρή επιθετική συμμαχία κράτους - κεφάλαιου και μεσαίων στρωμάτων, κάθε άλλο παρά παραμένει παθητικός θεατής στις εθνικιστικές διενέξεις. Τόσο ως τοποτηρητής του Δυτικού μπλόκ, όσο και ως χώρα με ιδιαίτερα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα στην περιοχή, παρεμβαίνει στο μακέλεμα για κάθε άλλο παρά ανθρωπιστικούς λόγους.

Οι "συνεπείς λενινιστές", η άκρα αριστερά της εξουσίας, από την άλλη, έχοντας μάθει μια ζωή να κάνουν γαργάρα την όποια θεωρία τους, δε διστάζουν, στο όνομα του αντιιμπεριαλισμού αυτή την φορά, να κάνουν το ίδιο και με το τόσο πολυσηζητημένο θέμα της εθνικής αυτοδιάθεσης που τόσο αποφασιστικά υποτίθεται ότι το είχαν λύσει. Ο αγώνας των αλβανών για εθνική αυτοδιάθεση, αν και θα έπρεπε σύμφωνα με τις θεωρίες τους να υποστηριχτεί, λόγω του αντι-ιμπεριαλιστικού τους παραληρήματος μετατρέπεται σε αγώνας μισθοφόρων του ιμπεριαλισμού.

Όσο για τους έλληνες πατριώτες έχουνε φρικάρει. Τι να κάνουν τώρα, να στηρίξουν τους "γυφτοσκοπιανούς" ή "αυτά τα εκτρώματα τους κωλοαλβανούς" ή μήπως να ζητήσουν την επέμβαση του ΝΑΤΟ;

Και εμείς από την άλλη μπροστά σε μια καινούργια έκρηξη του Βαλκανικού ηφαιστείου, σε μια καινούργια πιθανή αλληλοσφαγή των εκμεταλλεομένων πίσω από τις σημαίες των αφεντικών, να γευόμαστε για άλλη μια φορά την πικρή γεύση της ήττας.

Δεν ξεπλύνουμε αυτή τη γεύση με στρόγγυλες θεωρίες του τύπου "για όλα φταίει ο ιμπεριαλισμός". Γνωρίζουμε ότι προϋπόθεση της αλληλοσφαγής είναι η ενότητα συμφερόντων αφεντικών και δούλων και άρνηση αυτής της προϋπόθεσης είναι η ανάπτυξη αυτόνομων αγώνων από τους εκμεταλλεόμενους όπου γης ενάντια στα όπου γης αφεντικά, εδώ και τώρα σήμερα κάθε στιγμή με κάθε τρόπο και η διεθνιστική αλληλεγγύη των εξεγερμένων.

ΕΘΝΙΚΕΣ ΣΗΜΑΙΕΣ ΣΑΒΑΝΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ
ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ

